

Знамъ, че сте гладни! Гледамъ земята е запустѣла, де ще напълните въ търницитѣ гладнитѣ си гърла!

Старецътъ се качи на могилоката. Бръкна въ торбата. Извади малко сръдинка и я натроши. Сетне слѣзе полека и тръгна къмъ кжщитѣ.

Като стигна до гътнатия дуваръ, дѣдо Гѣди опъна шия и надникна вътре. Спѣше старата кжща, глуха и самотна, опасана съ търненъ вѣнецъ, като мжченица. И птички нѣмаше въ двора. Черни години я бѣха мачкали. Дъждъ я бѣше плискалъ. Градушка я бѣше чукала. Мина и война презъ нея. Едната стена бѣше сплескана и отъ събореното зѣеше тъмна дупка, като уста.

Дѣдо Гѣди тихо пристѣпи. Бутна вратата. Лѣхна го дѣха на плесень и пустота. Паяджини бѣха замрежили стаята. По полицитѣ лежеше прахъ отъ години.

Запретна се старецътъ, почисти, каквото можа, па си постла малко сламица на одърчето. Вечеръта си лѣгна, но не заспа. Дълго стоя съ отворени очи. По едно време месечината мина надъ старата кжща, надникна въ счупеното стъкло и се скри. Подиръ това дѣдо Гѣди заспа.

На сутринтъ той се дига още въ зори. Заклати се презъ съненитѣ улици. Отиде до черквата. Погледна ръждалия кръстъ и се върна. Тръгна тогава къмъ училището. Влѣзе презъ вратничето. Погледна нагоре и видя сжщото онуй клепало, че спи горе подъ прогнилата гредз, като птиче. Надолу виси прокжсано вжже. Дѣдо Гѣди се разтрепера. Посѣгна къмъ вжжето и го дръпна полека. Клепалото тихо продума. Дѣдо Гѣди го разбра. Свали клепакъ и застана замълчанъ.

Когато слънцето свѣтна на изтокъ, дѣдо Гѣди отново пое вжжето и заудря училищното клепало. Запѣ то, като живъ човѣкъ. То първо разнесе новината, че стариятъ училищенъ слуга дѣдо Гѣди се е завърналъ. Пакъ въ своето родно село искаше старецътъ да посрещне празникътъ на двамата братя Св. св. Кирилъ и Методий.

ТРИГОРЪ УГАРОВЪ

Всеотдайно, безъ граница
любимъ родната земя, —
нейнитѣ гори, балкани,
хлѣбороднитѣ поля.

И потоцитѣ сребристи
изъ усои и лжки, —
нейнитѣ кристално-чисти
и вълшебни езера.

Боже мили, бди надъ нея —
надъ Родината ни бди!
Дай ни сили да я пазимъ
въ люта бранъ и въ тежки дни.

Да пребжде въ миръ и слава
нашиятъ народъ великъ, —
вредъ въвъ нашата държава
да звучи единъ езикъ.

На дѣдитѣ ни езика
да звѣни до Охридъ синъ, —
да се носи до Егея
и отъ Дунавъ, чакъ до Дринъ.

ГЕОРГИ КОСТАКЕВЪ